

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **A. R.**, zast. JUDr. Miroslavem Dubranem, advokátem se sídlem U soudu 1971/3, Teplice, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2016, čj. MV-106260-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 6. 2019, čj. 15 A 201/2016-108,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce je státní příslušník Syrské arabské republiky. Dne 16. 6. 1997 mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu v ČR. Ministerstvo vnitra zjistilo, že žalobce se po dobu delší 6 let zdržoval mimo území ČR. Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2016 tedy ministerstvo zrušilo jeho povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo mu lhůtu k vycestování. Žalobce se odvolal. Žalovaná odvolání zamítla rozhodnutím označeným v záhlaví. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud zamítl shora specifikovaným rozsudkem.

[2] Žalobce (stěžovatel) proti rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost. Namítá, že správní orgány jeho případ nesprávně posoudily dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců; údajně měly použít pro něj výhodnější úpravu obsaženou v § 87e téhož zákona. Také nešetřily práv, která nabyt v dobré víře, jelikož mu – jako bývalému manželovi občanky ČR – měl být zachován speciální status rodinného příslušníka občana EU. Napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého života. Krajský soud prý vůbec neřešil, že rozhodnutí správních orgánů stěžovatele přímo ohrožuje na životě, jelikož by musel vycestovat do Sýrie. Konečně má stěžovatel za to, že krajský soud nepochybně nepochybně

o rozporu postupu správních orgánů s § 87s odst. 4 zákona o pobytu cizinců a nesprávně uzavřel, že námitka nesprávného neprovedení důkazů je opožděná.

[3] Žalovaná navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[4] NSS při posuzování kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Ze správního spisu NSS zjistil, že stěžovatel přicestoval do ČR dne 11. 10. 1990. Po tom, co 1. 4. 1997 uzavřel sňatek s občankou ČR, mu bylo dne 16. 6. 1997 vydáno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Manželství bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Chomutově sp. zn. 9 C 297/98, který nabyl právní moci 12. 12. 1998. Stěžovateli byl dne 16. 7. 2001 vydán průkaz o povolení k pobytu s platností do 3. 6. 2016. Dne 4. 4. 2016 se stěžovatel dostavil na pracoviště ministerstva vnitra s žádostí o vydání nového průkazu o povolení k trvalému pobytu na území ČR. Ve vysvětlení, které podal téhož dne, sdělil, že v letech 2003 až 2010 pobýval v Sýrii. Jeho otec měl vážné zdravotní problémy a on se musel starat o zbytek rodiny. Poté se rozhodl vrátit do ČR. Nevěděl, že při delším pobytu mimo území ČR mu hrozí zrušení pobytového oprávnění. Oznámením ze dne 4. 5. 2016 zahájilo ministerstvo řízení z moci úřední ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Přípisem ze dne 24. 5. 2016 pak ministerstvo opravilo právní kvalifikaci oznámení o zahájení správního řízení, které bylo nově vedeno dle § 77 odst. 1 písm. d) cit. zákona, neboť stěžovatel pobýval mimo území ČR nepřetržitě po dobu delší než 6 let.

[7] Z protokolu o výsledku ze dne 14. 6. 2016 vyplynulo, že stěžovatel se do ČR vrátil až v listopadu 2013, kdy nahlašoval i změnu pasu, tedy nikoliv v roce 2010. Od listopadu 2013 z ČR nevycestoval. Jako důvod pobytu mimo území ČR uvedl, že asi v září nebo v říjnu 2002 uděloval syrský prezident milost těm, kteří nebyli na vojně. Stěžovatel do té doby na vojně nebyl, kvůli tomu jej v Sýrii vedli jako trestaného. Do Sýrie odešel vykonat vojenskou službu, kde strávil dva a půl roku. Pak se chtěl vrátit do ČR, ale jeho otec dostal mozkovou příhodu. Stěžovatel musel zůstat s ním, až se otec uzdravil, což trvalo asi 7-8 let. Jakmile v polovině roku 2013 zjistil, že se otec dokáže o sebe postarat, stěžovatel se vrátil do ČR. Stěžovatel přislíbil, že k těmto tvrzením doloží podklady. Dále uvedl, že v současnosti je živnostník. Dobře umí česky, a tak překládá Arabům, kteří přijedou do Teplic. Rodinné vazby v ČR nemá. Má známé a kamarády, s nimiž se stýká, s některými spolupracuje. Tvrdil, že v ČR si vytvořil sociální zázemí. Byt jeho rodičů se nachází v Damašku, čtvrt' Jarmuk, tj. v oblasti, která byla bombardována. Následně dne 14. 6. 2016 stěžovatel předložil mj. varování ministerstva zahraničních věcí před cestami do Sýrie ze dne 13. 3. 2015 a několik vytištěných článků ze zpravodajských webů, které popisovaly situaci v Sýrii, zejména v Damašku. Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2016 ministerstvo zrušilo stěžovatelovo povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel se odvolal. Dne 23. 8. 2016 doplnil důkazní návrhy o lékařskou zprávu o zdravotním stavu otce, překlad syrské legislativy ohledně povinné vojenské služby včetně již zmíněné amnestie a doklad o vykonání povinné vojenské služby. Dne 21. 9. 2016 pak předložil právní informaci od syrské advokátní kanceláře, která měla potvrzovat jeho tvrzení ohledně syrské legislativy vztahující se k povinné vojenské službě. Shora specifikovaným rozhodnutím pak žalovaná odvolání zamítla.

Výtky ohledně použití nesprávné právní úpravy a dobrá víra

pokračování

[8] Stěžovatel se domnívá, že správní orgány s ním měly jednat jako s rodinným příslušníkem občana EU, který sám není občanem EU (část první, hlava IVa zákona o pobytu cizinců). Proto neměly vést řízení dle § 77 odst. 1 písm. d), ale dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[9] NSS nesouhlasí. Již krajský soud stěžovateli vysvětlil, že v ČR mu byl udělen trvalý pobyt za účelem sloučení s manželkou *ještě před vstupem ČR do EU*, tj. před 1. 5. 2004. Novela č. 217/2002 Sb. zavedla v zákoně o pobytu cizinců novou regulaci pro občany EU a jejich rodinné příslušníky. Tato regulace byla účinná od vstupu ČR do EU. Ustanovení § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců normuje, že rodinným příslušníkem občana EU se pro účely tohoto zákona rozumí manžel, kterým však stěžovatel *v době vstupu ČR do EU již nebyl*; s občankou ČR se rozvedl již v roce 1998.

[10] Stěžovatel nemohl být v dobré víře, že jeho trvalý pobyt byl vázán k jakémukoli občanovi EU, neboť dobře věděl, že je rozveden a žádný vztah nemá ani k jinému občanovi EU. Ostatně mu nebyl vydán ani průkaz o povolení k pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87r zákona o pobytu cizinců. Jakkoli stěžovateli bylo při jeho vstupu zpět do ČR dne 20. 11. 2013 nesprávně do cestovního dokladu vyznačeno, že je rodinným příslušníkem občana EU, toto zjevné administrativní pochybení nemohlo u stěžovatele založit jím tvrzenou dobrou víru. Nemohlo ani nahradit nikdy nevydané rozhodnutí o udělení trvalého pobytu stěžovateli na základě jeho rodinné příslušnosti k občanovi EU, jehož existence se stěžovatel domněle dovolává. Takové rozhodnutí nemůže nahradit ani průkaz o povolení k trvalému pobytu z roku 2001, na němž byl dle tehdejší právní úpravy vyznačen původní důvod udělení pobytu z roku 1997, a to sloučení rodiny s občanem ČR. Průkazka z roku 2001 tedy nemohla – při vši představitosti – vyvolat u stěžovatele legitimní očekávání, že s ním bude jednáno jako s rodinným příslušníkem občana EU, *nota bene* pokud se s občankou ČR rozvedl již v roce 1998, tzn. několik let před vstupem ČR do EU. Proto správní orgány nemohly vzniklou situaci posoudit dle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení by na stěžovatele dopadalo, jen kdyby byl občanem EU nebo rodinným příslušníkem občana EU.

[11] Na výše uvedeném nic nemění ani rozsudek ze dne 18. 4. 2013, čj. 5 As 73/2011-146, č. 2882/2013 Sb. NSS, na který stěžovatel ustavičně odkazuje. V právě cit. rozsudku NSS řešil případ jiného cizince, který se – na rozdíl od nynějšího stěžovatele – rozvedl s občankou ČR až v roce 2008, tj. *po* vstupu ČR do EU. Proto tyto závěry nelze použít.

[12] Nedůvodná je i námitka, že se krajský soud nevypořádal s žalobním bodem, v němž stěžovatel tvrdil, že správní orgány vůbec neměly zahajovat řízení, ale postupovat podle § 87s odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud v bodu 16 napadeného rozsudku vyslovil srozumitelný závěr, a to že na stěžovatele nedopadá regulace pobytu cizinců, kteří jsou rodinnými příslušníky občana EU (Část první, Hlava IVa zákona o pobytu cizinců). Proto bylo nadbytečné, aby se samostatně vyjádřil k této podružné námitce.

Přiměřenost rozhodnutí

[13] Dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo *zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.*

[14] Mezi stěžovatelem a žalovanou není sporné, že stěžovatel mimo území ČR pobýval po dobu delší 6 let. Jádrem sporu je, zda správní orgány měly v rozhodnutí o zrušení stěžovatelova povolení k trvalému pobytu v ČR hodnotit přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do jeho soukromého života.

[15] NSS k tomu uvádí následující. V řízení vedeném dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán může zjišťovat a vyhodnocovat jen skutečnosti ohledně doby, po kterou stěžovatel pobýval mimo území ČR. Podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu v naprosté většině případů nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a ani k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR.

[16] „Obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy – v běžných případech a v obecné rovině – lze předpokládat, že soustavný a dlouhodobý, více než 6 let trvající pobyt cizince mimo ČR zpřetrhá vazby k ČR (rozsudek ze dne 9. 3. 2017, čj. 7 Azs 338/2016-39, bod 16). Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, bod 16; ze dne 5. 12. 2018, čj. 1 Azs 377/2018-32, bod 21, a další).

[17] Z tohoto pravidla existují výjimky, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; k tomu naposledy rozsudek ze dne 12. 12. 2019, čj. 10 Azs 310/2019-32, bod 13, a judikatura tam citovaná). NSS výjimečné případy shledal jen ve sporech, kdy šlo o rodinný život cizince. Pokud by v těchto kauzách nebyla řádně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života cizince, byli by rodiče odděleni od svých nezletilých dětí, což zjevně odporuje nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.).

[18] Tato věc nepatří mezi výjimečné případy, v nichž jsou správní orgány povinny řádně posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu na území ČR do soukromého života.

[19] NSS si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na prvý pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představitosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.

[20] Posuzovaná věc se netýká zásahu do stěžovatelova rodinného života. Stěžovatel je rozveden, žádný zásah do rodinného života netvrdí, v ČR žádnou rodinu nemá. Domnívá se, že rozhodnutí, jímž mu byl zrušen trvalý pobyt v ČR, nepřiměřeně zasáhlo **do jeho soukromého života**. I proto nelze na tento spor bez dalšího vztáhnout dosud judikované výjimky z pravidla, že v řízení dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se nezkoumá přiměřenost dopadů rozhodnutí.

[21] Třeba upozornit, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území členského státu. Nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění.

pokračování

K stanovení podmínek pobytu cizinců na území a také k nastavení kritérií pro získání pobytových titulů členské státy Rady Evropy disponují určitým prostorem pro uvážení; podmínky, které stanoví, by však neměly být bezdůvodné ani svévolné (viz rozsudek ESLP ve věci *Abuhmaid proti Ukrajině*, ze dne 12. 1. 2017, č. 31183/13, § 120). V tomto smyslu by členské státy neměly, není-li to nutné, negativně zasahovat do práv zakotvených v Úmluvě.

[22] NSS nezpochybňuje, že v určitých případech může rozhodnutí dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zasáhnout i do soukromého života cizince. Při výkladu čl. 8 Úmluvy ESLP rozlišil mnoho oblastí soukromého života (srov. např. *Výkladová příručka k čl. 8 Úmluvy: Právo na soukromý a rodinný život*, ze dne 31. 8. 2019 (angl.). Evropský soud pro lidská práva [online]. Dostupné dne 15. 1. 2020 z https://www.echr.coe.int/Documents/Guide_Art_8_ENG.pdf).

[23] V několika cizineckých kauzách, byť se netýkaly jen rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu cizince, ESLP judikoval, že odjezd cizince ze země, jakkoli nemá na území členského státu rodinné vazby, může zasáhnout i do jeho soukromého života. Jednalo se vesměs o případy extrémní nespravedlnosti, která se cizincům děla. Např. ESLP v rozsudku *Hoti proti Chorvatsku*, ze dne 26. 4. 2018, č. 63311/14, § 126 a násl., konstatoval porušení práva na soukromý život – z důvodu nejisté situace a výhledu dalšího pobytu v zemi. Chorvatské orgány totiž panu Hoti (apatrida, který je potomek albánských utečenců, žijících v Chorvatsku) nepřiznaly žádné stabilní pobytové oprávnění, a to navzdory tomu, že v Chorvatsku žil bezmála 40 let. V jiné věci ESLP shledal porušení práva na soukromý život, jelikož řecké úřady po dobu 12 let nerozhodly o žádosti o mezinárodní ochranu, jakkoliv tamní poradní sbor pro azylové věci vydal k žádosti souhlasné stanovisko a řecké soudy zrušily rozhodnutí o vyhoštění – zde šlo také o dlouhodobou nejistou situaci co do pobytu v zemi (rozsudek ESLP ve věci *B. A. C. proti Řecku*, ze dne 13. 10. 2016, stížnost č. 11981/15, § 39). V dalším rozsudku pak bylo právo na soukromý život stěžovatelů nepřiměřeně zasaženo tím, že je po dlouhých letech oprávněného pobytu v Lotyšsku bez zvážení jejich individuální situace a poměrů odsunuly z Lotyšska na základě mezistátní dohody mezi Lotyšskem a Ruskou federací o odsunu ruských vojsk; jednalo se přitom o rodinné příslušníky vysloužilého příslušníka bezpečnostních sborů bývalého SSSR (*Slivenko proti Lotyšsku*, ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99).

[24] Stran soukromého života stěžovatel tvrdí, že rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo jeho podnikatelskou činnost na území ČR a je nepřiměřené zejména vzhledem k tomu, že v ČR v minulosti pobýval 12 let (do roku 2002) a od návratu do ČR do zahájení řízení zde pobývá 2,5 roku. Nepřiměřenost spatřoval i v objektivních důvodech pobytu mimo území ČR a také v tom, že by v důsledku napadeného rozhodnutí měl vycestovat do Sýrie, kde je zhoršená bezpečnostní situace.

[25] NSS nijak nezpochybňuje stěžovatelem tvrzené skutečnosti. To, že v Sýrii vykonal povinnou vojenskou službu či to, že se v době nemoci otce staral o rodinu, ovšem nelze nijak promítnout do posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého života v ČR. Nanejvýš by tyto skutečnosti mohly být posouzeny jako závažné důvody bránící plnění trvalého pobytu v ČR. S konceptem závažných důvodů ovšem pracuje jen § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nikoliv však § 77 odst. 1 písm. d) téhož zákona, jehož skutkovou podstatu stěžovatel bezpochyby naplnil. Proto tyto skutečnosti nelze nijak zohlednit.

[26] Stěžovatelem tvrzená doba 12 let, během nichž v ČR pobýval před odchodem do Sýrie (v roce 2002), zjevně nemůže při posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho života hrát žádnou roli. Není sporné, že stěžovatel mezi lety 2002 a 2013, tj. po dobu cca 11 let, nevstoupil na území ČR. Takto dlouhá doba nepřítomnosti na území ČR musela kompletně zprerušit jeho zdejší vazby (a to i ve smyslu judikatury ESLP cit. v bodě [23] shora). Stěžovatel nijak nevysvětluje, proč v tak dlouhé době alespoň na krátkou dobu nepřicestoval

do ČR, k níž jej vázal tak pevný vztah ve formě povolení k trvalému pobytu, kterého se ostatně nyní dovolává.

[27] Stejně tak ani doba od návratu do ČR v listopadu 2013 do zahájení řízení o zrušení jeho trvalého pobytu v květnu 2016 není dostatečně dlouhá k tomu, aby tato samotná doba, bez přistoupení dalších konkrétních skutečností, založila silný soukromý život, který nelze narušit. Jistě není ideální, pokud správní orgány nezrušily pobytové oprávnění neprodleně po tom, co do ČR v listopadu 2013 opět přicestoval. Ministerstvo vnitra ovšem tehdy nemělo informace, že stěžovatel pobýval mimo území ČR po dobu delší 6 let. To zjistilo, až když se stěžovatel dne 4. 4. 2016 dostavil na pracoviště ministerstva s žádostí o vydání nového průkazu o povolení k trvalému pobytu na území ČR, jelikož doba platnosti předcházejícího dokladu mu měla brzy vypršet. Teprve tehdy ministerstvo ze stěžovatelova vysvětlení zjistilo, že naplnil skutkovou podstatu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a poté ve věci neprodleně rozhodlo (7. 7. 2016).

[28] Tyto skutečnosti, při jakémkoli scénáři, tedy nemohly (tak jak je stěžovatel tvrdil) zasáhnout do práva na soukromý život, jak jej chrání čl. 8 Úmluvy. Proto za žádných okolností nemohly aktivovat posuzování souladu napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy (bod [19] shora).

[29] Stěžovatel se dále mýlí, pokud se domnívá, že správní orgány měly vypořádat námitku nepřiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, protože v ČR má známé, přátele, pracoval zde a nyní podniká. Toto tvrzení pohříchu není dostatečně konkrétní, zejména ne k tomu, aby umožnilo správním orgánům zkoumat eventuální přiměřenost napadeného rozhodnutí. Pokud stěžovatel skutečně chtěl, aby správní orgány tuto výtku posuzovaly, měl zejména identifikovat jednotlivé lidi, s nimiž soukromý život sdílí. Měl vylíčit, v čem má jím tvrzené „sociální zázemí“ spočívat. Na výše uvedeném nic nemohou změnit ani stěžovatelem předložené podklady (smlouva o založení bankovního účtu, v minulosti uzavřené smlouvy mj. dle zákoníku práce, potvrzení o tom, že platí pojistné, výpis z živnostenského rejstříku, příjmové doklady či příznání k dani z příjmů). Článek 8 Úmluvy v rámci „větve“ soukromého života chrání i právo jednotlivce vytvářet profesní či obchodní vztahy. Při jeho interpretaci však jistě nelze jít tak daleko, že bude neomezeně chránit i cizince, který naplnil zákonem poměrně striktně nastavená kritéria pro zrušení pobytového oprávnění. Ostatně i ESLP porušení právě zmíněného práva shledal ve zcela odlišných situacích (srov. bod [23] shora).

[30] Pokud se snad stěžovatel domnívá, že by byl v případě návratu ohrožen na životě, jistě bude namístě, aby podal žádost o mezinárodní ochranu dle zákona č. 325/1995 Sb., o azylu. Právě v tomto řízení totiž bude plnohodnotně zhodnocena stěžovatelem tvrzená hrozba spojená s návratem do Sýrie. Proto, v případě, že to bude potřeba, stěžovatele před hrozbou vycestování do Sýrie ochrání právě instrumenty zákona o azylu.

[31] NSS tedy shrnuje, že tato kauza nepatří mezi výjimečné případy. Proto se ani správní orgány nemusely přiměřeností napadeného rozhodnutí výslovně zabývat.

[32] Na závěr NSS souhlasí se stěžovatelem, že krajský soud nesprávně považoval za opožděnou žalobní námitku, kterou stěžovatel napadl neprovedení některých důkazních návrhů v rámci správního řízení. Tuto námitku stěžovatel vskutku uplatnil již v bodu IV.E) žaloby, nikoliv tedy až u jednání. Přesto se krajský soud, alespoň nad rámec nezbytně nutného, k této námitce vyjádřil (bod 26 napadeného rozsudku). Jeho závěr je dle NSS správný, neboť důkazy vskutku směřovaly k prokázání otázek pro nynější řízení bezvýznamných (srov. bod [15] shora). Správní orgány nezatížily řízení vadami, které by mohly mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí. Ani krajský soud – vzhledem k výše řečenému – nezatížil napadený rozsudek nezákonností, přestože jeden žalobní bod vypořádal nesprávně.

pokračování

[33] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu